

Codi Deontològic del Col·legi de Metges d'Andorra

Aprovat en Assemblea General el 15 de Gener de 1998.

Ratificat, juntament amb els nous estatuts, al desembre de 2001

(per 122 vots favorables sobre 140 vots emesos entre 183 col·legiats).

I. Principis generals

II. De la relació del metge amb els seus pacients

III. De la informació

IV. Del dret a la intimitat i del secret professional

V. Del tractament

VI. De la reproducció humana

VII. De la mort

VIII. De la tortura i de la vexació de la persona

IX. De l'experimentació mèdica amb persones

X. De l'exercici de la medicina en les institucions

XI. Dels deures i els drets del metge envers els seus companys i els deures del Col·legi de Metges

XII. De la publicitat

XIII. De l'economia

I. Principis generals

1.- El metge ha de tenir present que l'objectiu de l'exercici de la medicina és promoure, mantenir o restablir la salut individual i col·lectiva de les persones, i ha de considerar que la salut no és solament l'absència de malaltia, sinó també el conjunt de condicions físiques, psíquiques i socials que permeten una plenitud màxima de la persona per tal que aquesta pugui desenvolupar-se de manera autònoma.

2.- Els metges, que són un dels agents més importants per la preservació de la salut, han de vetllar per la qualitat i per l'eficiència de la pràctica mèdica com a eina principal per la promoció i la defensa de la salut.

3.- Com que la defensa i la promoció de la salut comporten un camp d'acció molt més ampli que el purament assistencial, els metges no poden considerar-se aliens a les situacions socials, els progressos tècnics i les condicions de treball i ambientals que afecten la vida dels ciutadans, i han d'aconsejar les accions sanitàries mes adequades.

4.- El deure del metge és prioritzar la salut del pacient; atenció en la qual no poden interferir en cap circumstància els motius religiosos, ideològics, polítics, econòmics, racials, sexuals, de nacionalitat, socials o personals del pacient, ni el temor del metge a possible contagi.

5.- Els metges han de respectar escrupolosament les persones i tots els seus drets i mai no poden emprar els seus coneixements, ni tan sols d'una manera indirecta, en cap activitat que suposi la conculcació dels drets humans, la manipulació de les consciències, la repressió física o psíquica de les persones ni el menyspreu de la seva dignitat.

6.- Cap metge pot patir una discriminació professional a causa de les seves conviccions o per altres criteris aliens a l'ètica i a la capacitat professional. Tampoc no pot ser discriminat per negar-se a emprar una terapèutica o un mitjà de diagnòstic determinats, ni tampoc per emprar-los. Cal, però, que en tots els casos el metge ho hagi advertit abans al pacient personalment o, quan es tracti d'un incapacitat o un menor, a la persona directament responsable d'aquest.

7.- El metge ha de sotmetre's sempre a les mateixes normes ètiques i mai no pot renunciar a la seva independència professional, sigui quina sigui la manera com exerceixi la medicina o la institució en la qual ho faci.

II. De la relació del metge amb els seus pacients

8.- La primera lleialtat del metge ha de ser envers les persones que atén. La salut d'aquestes persones ha d'anteposar-se a tota altra conveniència.

9.- Tots els pacients tenen dret a una atenció mèdica de bona qualitat tècnica i humana. El metge ha de vetllar per la preservació d'aquest dret dins de les seves possibilitats.

10.- El metge ha de respectar les conviccions religioses, ideològiques i culturals del pacient i ha d'evitar que les seves pròpies condicionin la capacitat de decisió d'aquest.

11.- El metge, en tota actuació professional, i especialment en les exploracions diagnòstiques i en els tractaments, ha de vetllar perquè es respecti escrupolosament el dret del pacient a la intimitat.

12.- Les exploracions complementàries mai no han de practicar-se de manera rutinària i indiscriminada, menys encara quan del seu resultat puguin derivar-se'n repercussions socials negatives per al pacient. El metge ha de demanar l'autorització expressa cada vegada que calgui practicar-les, i ha d'informar del resultat l'interessat en primer lloc.

13.- El metge no pot tractar cap pacient amb les facultats mentals normals sense el seu

consentiment. En el cas dels menors, el metge ha de respectar-ne la voluntat si aquests tenen capacitat per comprendre allò que decideixen.

14.- El metge ha de respectar el dret del pacient a rebutjar totalment o parcial una prova diagnòstica o l'assistència mèdica, sempre que abans hagi estat informat de manera entenedora de les conseqüències previsibles de la seva negativa i es trobi en condicions de tenir-ne una comprensió lúcida, llevat que puguin derivar-se'n riscos o danys per un altre a causa del seu estat.

15.- Quan els responsables d'un pacient incapacitat o menor rebutgin, ni que sigui per raons de consciència, un tractament que els coneixements mèdics reconeixin com a vàlid i necessari per a la seva vida, el metge, en cas d'urgència, ha de prescindir del consentiment.

16.- El metge ha de respectar el dret del pacient, sempre que sigui possible, d'elegir el metge i el centre sanitari, i també el de canviar de metge i de centre sanitari. Els metges han de vetllar, individualment i col·lectiva, perquè es garanteixi aquest dret en l'ordenació i la planificació sanitàries.

17.- Llevat dels casos d'urgència, el metge pot negar-se a prestar assistència o a continuar prestant-la si està convençut que no existeixen les relacions de confiança indispensables entre ell i el pacient amb la condició d'haver-lo advertit i que l'assistència sigui continuada; amb aquesta finalitat ha de facilitar al continuador les dades precises sobre el cas, sempre que el pacient no s'hi oposi. El metge no pot rebutjar en cap cas l'assistència per temor a un contagi.

18.- El metge que sigui responsable de l'assistència d'un pacient ha d'abstenir-se d'exercir funcions de pèrit, instructor jutge, forense o similars en relació a la mateixa persona.

19.- El metge ha de referir en una història mèdica individualitzada totes les seves activitats professionals amb els seus pacients, tant per guardar una memòria de la seva actuació com per facilitar el possible seguiment per altres col·legues, i està obligat a extremar el rigor del seu contingut.

III. De la informació

20.- El metge té el deure de donar al pacient la màxima informació possible sobre el seu estat de salut, els procediments diagnòstics, les exploracions complementàries i els tractaments. La informació ha de comunicar-se de manera entenedora i prudent, i també ha d'incloure les mesures preventives per evitar el contagi i la propagació de la malaltia. També ha d'informar la persona, quan el seu cas sigui objecte d'investigació o d'experimentació, o s'utilitzi (o pugui utilitzar-se) per la docència.

21.- El metge ha d'informar la persona que atén del risc que poden significar per la seva salut els seus hàbits, el treball que exerceix o té intenció d'exercir, i el medi on el realitza.

22.- El metge ha d'informar el pacient de les alteracions que pateix i del pronòstic de la malaltia de manera entenedora, verídica, mesurada, discreta, prudent i esperançadora.

23.- Quan es tracti de malalties de pronòstic greu, el metge ha de procurar informar igualment el pacient, i ha de plantejar-se en consciència com aconseguir que, tant la mateixa informació com la manera de donar-la, no el perjudiquin.

24.- El metge informará les persones vinculades al pacient quan aquest així ho autoritzi o quan el metge intueixi que no és possible que tingui una comprensió lúcida.

25.- Quan el metge actuï de pèrit, inspector o similar és quan més acuradament ha de fer saber al pacient, abans d'actuar, la seva condició. Un cop acabada la seva tasca, ha de comunicar-li de manera prioritària el contingut de l'informe, sempre que no existeixi un factor perjudicial per la seva salut que aconselli el contrari. Mai no ha de fer judicis o comentaris despectius sobre el diagnòstic, el tractament o el pronòstic establerts amb anterioritat per altres col·legues. Ha d'entendre's directament amb el metge que té cura del pacient o, si fos el cas, amb el Col·legi de Metges.

26.- El pacient té dret a disposar d'un informe, i quan ho demani, dels documents de les proves diagnòstiques referents a la seva malaltia.

27.- El metge només pot lliurar informació del pacient a altres col·legues, institucions o centres quan disposi d'una autorització explícita del mateix pacient i, si aquest no pot donar-la, de les persones que en siguin responsables, o quan la documentació o la informació tramesa sigui necessària per garantir la continuïtat de l'assistència o per completar l'estudi o el tractament del pacient.

IV. Del dret a la intimitat i del secret professional

28.- El metge té el deure de respectar el dret de tota persona a la seva intimitat amb el benentès que els límits d'aquesta intimitat només pot fixar-los l'interessat. Per tant, el metge, tret del consentiment exprés del pacient o per desig d'aquest, no ha de permetre que les persones estranyes a l'acte mèdic el presenciïn, sense una raó que consideri justificada.

29.- El metge no ha de permetre l'exhibició d'actes mèdics fotografiats o filmats, a no ser que es consideri convenient amb finalitats educatives o de divulgació científica. A més, si amb la presentació d'aquests documents o de la història mèdica, pot identificar-se al pacient, és imprescindible l'autorització prèvia explícita d'aquest darrer. Malgrat l'existència d'aquesta autorització el metge ha d'evitar que pugui identificar-se la persona sempre que sigui possible.

30.- El metge té el deure de guardar el secret sobre tot allò que el pacient li hagi confiat, el que hagi

vist, hagi deduït i tota la documentació produïda en el seu exercici professional, i ha de procurar ser tan discret que res no pugui ser descobert ni directament ni indirecta.

31.- El metge pot revelar el secret amb discreció, exclusivament a qui hagi de fer-ho i en els justos límits necessaris, en els casos següents i en cap més;

a. Quan de la revelació se'n presumeixi un bé probable per al pacient.

b. Quan certifiqui un naixement.

c. Quan certifiqui una defunció.

d. Si amb el silenci es presumís un molt probable perjudici per al pacient o per a altres persones, o un perill col·lectiu (declaració de malalties contagioses, certes malalties mentals, estat de salut de les persones que depenen de la «*res publica*», etc.).

e. Quan es tracti de malalties professionals, accidents de treball, o altres sinistres, si amb la declaració es pressuposa que se n'evitaran de semblants.

f. Quan actuï com a pèrit inspector, metge forense, jutge instructor o similar

g. En cas de maltractaments a infants, persones grans, discapacitats psíquics o d'una violació (en aquest cas amb l'aquiescència de la víctima).

h. Quan el metge es vegi perjudicat injustament per causa del manteniment del secret d'un pacient, i aquest sigui autor voluntari del perjudici, a condició, però, que amb la revelació del fet no en resultin altres perjudicats.

32.- La mort del pacient no eximeix el metge del deure del silenci. No pot considerar-se revelació de secret el fet de manifestar que un pacient no ha mort d'una determinada malaltia, sempre que això no signifiqui una revelació indirecta per exclusió.

33.- L'autorització del pacient a revelar el secret no obliga el metge a fer-ho. En tot cas el metge sempre ha de procurar mantenir la confiança social envers la confidencialitat mèdica.

34.- El metge té el deure d'exigir als seus col·laboradors, sanitaris i no sanitaris, la més absoluta discreció.

35.- Cadascun dels metges que participen en un equip mèdic té el deure de preservar la confidencialitat de les dades del pacient, però en benefici d'aquest i de la bona atenció mèdica, poden, en els justos límits necessaris, compartir el secret.

36.- El metge en cap d'un centre o d'un servei sanitari és responsable d'establir els controls necessaris perquè no es vulnerin la intimitat i la confidencialitat dels pacients que hi són acollits. Així mateix, ha de vetllar perquè les informacions als mitjans de comunicació siguin adequades i discretes, no només les pròpies sinó les de totes les persones que hi treballin. El referit metge en cap té el deure

d'informar els seus col·laboradors, sanitaris i no sanitaris, de la importància de la preservació de la intimitat i de la confidencialitat de les dades del pacient, i de garantir els mitjans perquè això sigui possible.

37.- El metge ha de ser especialment prudent quan les dades mèdiques siguin informatitzades, ja que la confidencialitat de les dades del pacient pot ser violada amb facilitat i lluny de la relació interpersonal. En aquest cas, especialment, han de preservar-se els drets del pacient:

- a. A conèixer i controlar les dades introduïdes en l'ordinador que han de ser solament les pertinents, necessàries i verificables.
- b. A modificar o eliminar les inexactes, no demostrables o supèrflues.
- c. Que les dades no surtin mai de l'àmbit sanitari sense el consentiment exprés del pacient, donat després d'una informació clara i entenedora, tret del cas que no pugui identificar-se la persona a qui es refereix.

38.- El metge no pot col·laborar en cap banc de dades sanitàries, si no té la certesa que garanteix adequadament la preservació de la confidencialitat de la informació que s'hi diposita. Ha de tenir, a més, la garantia absoluta que el banc no està connectat a cap altre que no tingui com a finalitat exclusiva la preservació de la salut, llevat que el pacient hi hagi donat el consentiment.

39.- Quan el metge sigui requerit per la justícia per testificar en relació a un pacient sobre matèries que coneix gràcies a la seva professió, ha de fer saber al jutge que l'ètica l'obliga a guardar el secret professional i demanar-li que l'eximeixi de testificar.

40.- El Col·legi de Metges té el deure de mantenir en secret la documentació relacionada amb els seus membres quan es tracti de qüestions deontològiques, llevat que la Junta de Govern n'acordi expressament la publicació, després d'haver-ho consultat a la Comissió Deontològica, o llevat que aquesta ho recomani.

V. Del tractament

41.- El metge té el deure d'emprar tots els mitjans al seu abast que cregui adequats per preservar el dret fonamental de l'ésser humà a la protecció de la salut i prestar-hi tota l'assistència necessària per la conservació o per la recuperació de la salut. Ha de garantir també la profilaxi, i ha de fer valer els seus criteris respecte a les normes individuals i col·lectives d'higiene i de prevenció.

42.- El metge pren les decisions que cregui adequades quan es produeix una situació de risc greu immediat per la integritat física o psíquica del malalt i no sigui possible aconseguir l'autorització del pacient o de les persones que hi estan vinculades.

43.- El metge no ha d'emprar procediments ni prescriure medecines amb els quals no estigui familiaritzat i que no estiguin basades en l'evidència científica o en l'eficàcia clínica, encara que el pacient ho consenteixi.

44.- El metge que empri tractaments no convencionals o simptomàtics corresponents al procés que afecta al pacient, està obligat a informar-lo de la necessitat de no abandonar cap tractament necessari, i l'ha d'advertir de manera clara i entenedora del caràcter no convencional ni substitutori del tractament. Així mateix, està obligat a coordinar-se amb el metge responsable del tractament bàsic.

45.- El metge ha de donar la màxima informació dels riscos de l'acte mèdic i aconseguir el lliure consentiment del pacient, quan la finalitat no sigui el guariment d'una malaltia sinó un benefici per al pacient. Dins d'aquest concepte de medicina voluntària s'hi inclouen, entre altres, la implantació bucal, l'esterilització i els actes mèdics amb una finalitat estètica.

46.- El metge ha de tenir en compte que el transplament d'òrgans humans de donador vivent o de cadàver exigeix que la seva necessitat hagi estat contrastada i arbitrada col·lectivament amb la participació d'experts.

47.- En els casos en què la demanda de mitjans terapèutics sigui superior a la disponibilitat, el metge haurà de decidir basant-se en criteris mèdics i bioètics.

48.- En cas de vaga de fam, el metge ha de considerar que l'objectiu del pacient no és la mort. El metge ha d'evitar qualsevol interferència aliena a la seva funció professional, i ha d'abstenir-se d'aplicar qualsevol terapèutica quan qui fa vaga de fam, un cop ha estat degudament informat i coneix el pronòstic, hagi expressat d'una manera lliure, explícita i reiterada, la seva negativa a ser ajudat. El metge ha de respectar en tot moment la voluntat del pacient, i ha de prescindir del judici propi sobre la vaga i la seva motivació. Quan rebí una ordre judicial de tractament mèdic ha de fer saber al jutge que èticament està obligat a respectar la voluntat del pacient i demanar-li que l'eximeixi de l'obligació de tractament .

VI. De la reproducció humana

49.- El metge, davant el progrés de les noves tècniques i les investigacions sobre el genoma humà i llurs aplicacions, ha de tenir present que no tot el que és factible tècnicament és acceptable èticament. Per tal d'evitar possibles desviacions que podrien violar drets fonamentals i menystenir la dignitat de la persona, el metge no ha d'acceptar mai cap prova ni tractament dirigit a la manipulació genètica d'un col·lectiu.

50.- La utilització del clonatge per la reproducció d'éssers humans no és acceptable èticament.

51.- El metge té el deure ineludible d'informar de manera objectiva sobre els factors que incideixen en la procreació, el mecanisme d'actuació, l'eficàcia i el risc que suposen l'aplicació dels procediments per regular-la.

52.- El metge té el deure d'informar sobre la possibilitat de transmissió o d'aparició en la descendència de malalties o alteracions i de la seva probabilitat i importància, així com el de proposar la pràctica de proves adequades per detectar-les.

53.- El metge no pot practicar cap esterilització sense el consentiment lliure i explícit del pacient donat després d'una informació acurada.

54.- El metge no pot aconsellar ni practicar l'esterilització d'un discapacitat psíquic si no té la certesa que els responsables del deficient que ho demanen ho fan pensant en el bé de l'afectat.

55.- El metge no pot practicar tècniques de reproducció assistida sense el consentiment lliure, concret i exprés de la dona. En el cas de donació de gàmetes o embrions la identitat de la donant ha de mantenir-se en l'anonimat, la qual haurà d'haver donat el consentiment previ per a aquest tipus d'assistència. El fill o els fills i la seva descendència són els únics que tenen dret a conèixer les dades biogenètiques, però no la identitat dels seus progenitors, i el metge els les haurà de facilitar.

56.- El metge solament pot intervenir en l'elecció del sexe quan es tracti de la prevenció d'una malaltia hereditària.

VII. De la mort

57.- Tota persona té dret a viure amb dignitat fins el moment de la mort i el metge ha de vetllar perquè aquest dret sigui respectat. El metge ha de tenir en compte que el malalt té dret a rebutjar els tractaments per prolongar la vida. És un deure mèdic fonamental ajudar el pacient a assumir la mort d'acord amb les seves creences i allò que hagi donat sentit a la seva vida. Quan l'estat del malalt no li permeti prendre decisions, el metge accepta la decisió de les persones vinculades i responsables del pacient, però ha d'assenyalar-los el deure de respectar el que se suposa que hauria estat el parer del malalt.

58.- L'objectiu de l'atenció a les persones en situació de malaltia terminal no és escurçar ni allargar la seva vida, sinó promoure'n la màxima qualitat possible. El tractament de la situació d'agonia ha d'adaptar-se als objectius de confort, sense pretendre allargar la vida innecessàriament ni escurçar-la deliberadament. En els casos de vida exclusivament tècnica (mort cerebral) no hi cap dificultat

deontològica per suprimir les accions que mantenen una aparença de vida. És aconsellable compartir la responsabilitat d'aquesta decisió amb altres col·legues.

VIII. De la tortura i de la vexació de la persona

59.- El metge mai no ha d'afavorir, ni tan sols de forma passiva, i encara menys practicar la tortura de cap mena ni altres procediments cruels, inhumans o degradants, inclosa la pena de mort, ni que fos de manera indirecta. Tampoc no pot participar en cap activitat que signifiqui una manipulació de la consciència, siguin quins siguin els càrrecs atribuïts a la víctima, els seus motius o les seves creences, i amb independència del fet que hi hagi conflicte armat o no.

60.- El metge no ha d'estar mai present en cap acte que comporti l'ús, o l'amenaça d'ús, de la tortura o de qualsevol altre acte cruel, inhumà, degradant, d'opressió o vexació. Ans al contrari, té el deure de denunciar-lo, si en té coneixement.

IX. De l'experimentació mèdica amb persones

61.- L'experimentació mèdica amb persones solament pot fer-se quan allò que hom vulgui experimentar hagi estat estudiat al laboratori en profunditat i amb resultats satisfactoris.

62.- El metge no pot posar en marxa cap experimentació humana sense haver elaborat prèviament un protocol experimental ben explícit del qual ha de demanar l'aprovació als comitès d'ètica, d'investigació clínica o altres comitès interdisciplinaris, aliens a l'experimentació.

63.- El metge, o els metges, experimentador han d'obtenir sempre el coneixement lúcid i el consentiment lliure i explícit de les persones en les quals es faci l'estudi i, si això no fos possible, el de les persones vinculades i responsables. Cal comprovar que tenen un coneixement clar de l'experimentació i dels seus riscos, sempre que tingui com a objectiu el benefici de la persona.

64.- L'atorgament del consentiment ha de ser preferentment per escrit, signat pel mateix participant en l'experimentació o per testimonis que manifestin que la persona ha rebut informació explícita, adequada i suficient.

65.- El metge mai no pot practicar cap mena d'experimentació en persones si no disposa dels mitjans humans i tècnics per efectuar-la en les màximes condicions de seguretat, que li permetin neutralitzar immediatament els possibles efectes perjudicials que puguin sorgir. A més, la preservació de la intimitat és ineludible.

66.- El metge ha d'interrompre l'experimentació quan la persona ho demani o es detecti un possible perill.

67.- El metge no ha d'interrompre una terapèutica eficaç reconeguda per assajar nous tractaments, llevat que després d'informar-lo detalladament, el malalt hi doni el seu consentiment exprés.

68.- El metge té el deure de difondre a través dels mitjans habituals de comunicació científica els resultats rellevants de la seva recerca, tant si són positius com si són negatius, i ha d'abstenir-se de participar en aquelles investigacions en les quals no tingui la garantia que podrà publicar-ne els resultats obtinguts. El metge i el Col·legi de Metges han d'esforçar-se per tal que l'interès científic objectiu predomini sobre els interessos particulars i econòmics dels qui promouen la recerca.

69.- El metge no pot emprar en les publicacions científiques escrites, orals o visuals, cap nom o cap detall que permetin la identificació del subjecte de l'experimentació, tret que, en cas que no pugui obviar-se, l'interessat, després d'informar-lo detalladament, hi doni el consentiment explícit.

70.- El metge ha de ser molt prudent en la difusió dels resultats d'experimentacions que puguin conduir a equívoc a través dels mitjans de comunicació social. Cal evitar sempre la creació d'expectatives falses en els pacients, sobretot els afectats de malalties per les quals no s'hagi trobat una solució eficaç.

X. De l'exercici de la medicina en les institucions

71.- El metge no ha de prestar serveis professionals en cap empresa o institució que no li permeti respectar els seus deures ètics i deontològics.

72.- El metge assalariat no pot, en cap cas, acceptar una remuneració basada exclusivament en criteris de productivitat, en rendiment horari o en qualsevol altra disposició que pugui tenir com a conseqüència una limitació de la seva independència o que afecti a la qualitat de la seva activitat professional.

73.- El metge està obligat a vetllar pel bon nom de la institució en la qual treballa, i a promoure la millora de la seva qualitat. Si constata deficiències, ha de posar-les en coneixement, en primer lloc, de la direcció de la institució i, si no són corregides, de les entitats mèdiques corporatives o les autoritats sanitàries, abans de fer-ho a altres mitjans.

74.- Els metges han de respectar i promoure el dret del pacient a tenir un metge responsable d'ell, malgrat que sigui un equip el que en tingui cura, sigui quin sigui el tipus d'assistència que rebi i el lloc on la rebi, i a compte de qui la rebi. Les responsabilitats del metge no desapareixen ni es dilueixen

quan actua en un equip mèdic.

75.- En primer lloc, el metge ha de presentar-se al pacient, informar-lo de la seva funció professional, de qui són i perquè hi són totes les persones que poden acompanyar-lo o estar presents en l'acte mèdic. Ha de respectar el dret del pacient a rebutjar-les i facilitar el diàleg privat amb ell, amb qualsevol altre metge, o amb qualsevol altre professional, sanitari o no, dels que en tenen cura.

76.- El metge té el deure de procurar que el pacient pugui mantenir una relació fluida amb els seus familiars i amics, i ha d'evitar, dins de les seves competències, que els tràmits administratius impedeixin o retardin l'acció mèdica. També ha de procurar que el pacient s'incorpori el més aviat possible a la seva vida habitual.

77.- El metge ha de respectar el dret del pacient a triar un altre metge, aliè o no a la institució, per tal que estigui present en qualsevol acte mèdic que se li practiqui i en qualsevol circumstància, té el deure de facilitar-li la informació més amplia sense interferir, però, en l'assistència.

78.- El metge ha de negar-se a practicar qualsevol acte mèdic, excepte en cas d'urgència, si considera que no té l'aptitud necessària i/o no disposa dels mitjans adequats per dur-lo a terme i també si existeix la presumpció raonable que el pacient podria sortir-ne perjudicat. El metge ha de facilitar assistència a qui pugui practicar-lo.

XI. Dels deures i els drets dels metges envers els seus companys i els deures del Col·legi de Metges

79.- Tot metge que forma part d'un equip mèdic pot rebutjar qualsevol dels seus membres per causa professionalment justa, però ha d'argumentar prèviament els motius del seu rebuig a la jerarquia mèdica de l'ens on pertany l'equip o al Col·legi de Metges.

80.- El metge té el deure i el dret de demanar consell a un altre metge i aquest té el deure de donar-l'hi. Ha de demanar consell o consultar sempre que es cregui incapaç de proporcionar al pacient allò que aquest espera d'ell, i també quan les circumstàncies, el pacient o els responsables del malalt ho demanin, o bé quan el fet de no exercir aquest dret pogués significar un risc important per al metge o per al malalt.

81.- La relació entre metges mai no ha de comportar un desprestigi públic. Les discrepàncies professionals han de discutir-se sempre entre metges i en el Col·legi de Metges o en altres organismes o col·lectius professionals. Solament es pot recórrer a altres instàncies quan s'hagin exhaurit aquestes vies.

82.- Tret dels casos d'urgència, cap metge pot interferir en l'assistència que presti un altre col·lega. No es considera interferència la consulta lliure a un altre metge; aquest, però, ha de fer constar al pacient el perjudici d'una direcció mèdica múltiple no coordinada.

83.- El metge, per damunt de tota consideració jeràrquica, ha de tenir en compte que qualsevol altre metge és un company que mereix un respecte imposat pel costum mèdic universal i ha de tractar-lo com a tal.

84.- El metge té el deure de comunicar els seus coneixements al company que ho sol·liciti i de facilitar-li l'accés als centres d'estudi, els serveis o les instal·lacions sanitàries, sense més límits que la progressió adequada de l'activitat i la salvaguarda prioritària de la intimitat del pacient.

85.- El metge, sigui quina sigui la seva situació professional, jeràrquica o social, té el deure d'atendre als requeriments que se li facin des del Col·legi de Metges, tant si la seva activitat és pública com privada.

86.- El metge té el deure de col·laborar personalment a la vida corporativa i també de contribuir econòmicament amb les càrregues corresponents.

87.- El metge està obligat a un perfeccionament professional constant. Tant ell com el Col·legi de Metges han de procurar que això sigui possible, tant en les institucions públiques com en les privades.

88.- El metge que sàpiga que està malalt, que sigui coneixedor que pot transmetre alguna malaltia o que tingui dificultats per exercir amb plena eficàcia el seu art, té el deure de consultar un altre o uns altres col·legues perquè valorin la seva capacitat professional i ha de seguir les indicacions que li siguin donades.

89.- El metge que sàpiga que un altre metge, per les seves condicions de salut, hàbits o possibilitats de contagi, pot perjudicar els pacients, té el deure, amb la obligada discreció, de comunicar-li i recomanar-li que consulti amb qui pot aconsellar la millor actuació, i amb el Col·legi de Metges. El bé dels pacients sempre ha de ser prioritari.

90.- El metge té el deure de denunciar al Col·legi de Metges el qui no sent metge exerceix activitats mèdiques. Mai no ha de col·laborar amb personal no qualificat degudament. També ha de denunciar al Col·legi de Metges l'existència de persones que recomanin tractaments que no estiguin basats en l'eficàcia clínica o que es facin exclusivament amb finalitats lucratives, així com l'ús de productes de composició no coneguda o d'eficàcia no comprovada.

91.- El Col·legi de Metges ha de vetllar per la bona organització sanitària del país i per tots els aspectes que puguin afectar a la salut de la població.

92.- El Col·legi de Metges té el deure de posar tots els mitjans al seu abast per a aconseguir que els metges puguin assolir una formació continuada.

93.- El Col·legi de Metges té el deure d'exigir el coneixement i el compliment d'aquestes Normes a tots els metges des del moment de la seva incorporació a la professió.

94.- El Col·legi de Metges no solament ha d'esforçar-se perquè siguin anul·lades totes les disposicions legals de qualsevol mena que s'oposin a aquestes Normes, sinó que ha de procurar que aquestes siguin protegides per la llei.

95.- El Col·legi de Metges, en totes les circumstàncies, té el deure ineludible de defensar, per tots els mitjans al seu abast, el metge que es vegi perjudicat a causa del compliment d'aquestes Normes.

96.- El Col·legi de Metges ha de vetllar per evitar la publicitat en els casos de denúncia contra algun metge, la culpabilitat del qual no estigui demostrada.

97.- El Col·legi de Metges ha de vetllar perquè els metges assalariats puguin desenvolupar la seva tasca dins la institució o l'empresa en unes condicions de treball dignes.

XII. De la publicitat

98.- El metge no pot emprar el reclam com a professional de la medicina; més encara, ha de prendre les mesures adequades per tal d'evitar-lo. Es considera reclam aquella publicitat que, més enllà de la informació objectiva sobre l'activitat professional, pondera una habilitat especial, els èxits obtinguts o la qualitat del pacient. També es considera reclam una informació que dona a un determinat exercici de la medicina un caràcter taumatúrgic o que promou esperances de curació que no estiguin demostrades científicament. També es considera reclam el fet d'emprar tècniques publicitàries que promoguin necessitats falses relacionades amb la salut.

XIII. De l'economia

99.- El metge té el deure d'estalviar el màxim possible els mitjans posats al seu abast, siguin públics o no, però sense privar mai el pacient d'allò que sigui necessari per una bona qualitat de l'assistència. S'ha d'abstenir de sol·licitar exploracions que no tenen altra fi que la protecció del metge.

100.- El metge, que té la medicina com el seu mitjà de vida, té dret a percebre honoraris d'acord amb la seva qualificació professional i amb la responsabilitat de la seva funció. La remuneració mai pot estar lligada a l'èxit de la seva activitat i l'acte mèdic mai pot tenir com a finalitat exclusiva el lucre.

101.- Els honoraris mèdics han de ser dignes i no abusius. Cap metge no pot acceptar remuneracions o beneficis directes o indirectes en qualsevol forma, en concepte de comissió, com a propagandista o com a proveïdor de clients o per altres motius que no siguin de treballs encomanats. Les pràctiques dicotòmiques tampoc son acceptables èticament.

102.- Cap metge no pot vendre als pacients, servint-se de la seva condició de metge, fàrmacs, herbes medicinals, productes farmacèutics, especialitats pròpies o fórmules magistrals, llevat dels casos especials que el Col·legi de Metges ha d'autoritzar expressament.

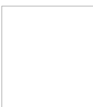
103.- Cap metge no pot derivar-se o derivar pacients entre institucions, centres o consultoris amb una finalitat lucrativa.

104.- El metge ha d'assistir els companys sense cobrar cap mena d'honoraris, i és recomanable seguir l'antiga tradició de fer-ho també amb els familiars que econòmicament en depenguin, la vídua o el vidu i el orfes. Pot fer-se abonar les despeses materials produïdes en l'acte mèdic que siguin oneroses per al metge.

Col·legi de Metges d'Andorra
c/ Verge del Pilar n. 5
Edif. Plaza esc. B 4rt, despatx 11
Andorra la Vella
Telèfon: + 376 823525, Fax: + 376 860793
E-mail: coma@andorra.ad

Associació Andorrana de Metges d'Atenció Primària
c/ Verge del Pilar n. 5
Edif. Plaza esc. B 4rt, despatx 11
Andorra la Vella
Telèfon : + 376 823525, Fax + 376 860793
E-mail : aamap@andorra.ad

Aquestes pàgines subscriuen els [principis de codi HONcode](#) de la [fundació Health on the net](#)

Darrera modificació: 24/09/2006
Algunes pàgines utilitzen scripts:

